

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2115/2542

นาย นันทวัฒน์ อุทุมพร โจทก์ นาย ธีรช ตันสุทธิภานนท์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.วิ.พ. มาตรา 27, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 229, ป.วิ.พ. มาตรา 247, ป.วิ.พ. มาตรา 246

ย่อ / หลักกฎหมาย

การขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 จะต้องกระทำ เสียก่อนระยะเวลายื่นอุทธรณ์สิ้นสุดลงเว้นแต่กรณีที่ มีเหตุสุดวิสัย แต่โจทก์ยื่น คำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ ครั่งสุดท้ายเมื่อเลยกำหนดเวลาที่ศาลชั้นต้นอนุญาต ในครั้ง ก่อนที่ให้นยื่นอุทธรณ์โดยไม่ปรากฏว่ามีเหตุสุดวิสัยคำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่น อุทธรณ์แก่โจทก์ในครั้งสุดท้ายดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายอุทธรณ์ของโจทก์ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับ มาจึงเป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเกินกำหนดอายุอุทธรณ์เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์โดยไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่งมาตรา 23 เป็นการพิจารณาที่ผิดระเบียบตามมาตรา 27และเป็นข้อกฎหมาย อันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนศาลอุทธรณ์ย่อมมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและ พิพากษายกอุทธรณ์ของโจทก์ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 246 ประกอบมาตรา 142(5)

คำพิพากษา

โจทก์ขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องจนกว่า จะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้คดี ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นอนุญาตและรับอุทธรณ์ของโจทก์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์แก่โจทก์และยกอุทธรณ์ของ โจทก์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกมีว่า คำสั่ง ของศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์แก่โจทก์และรับอุทธรณ์ของโจทก์ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่พิเคราะห์แล้วโจทก์ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 17 กันยายน 2540ขอขยาย ระยะเวลายื่นอุทธรณ์ออกไปอีก 10 วัน โดยมีหมายเหตุท้ายคำร้องว่า "ข้าพเจ้ารอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่ รอให้ถือว่าทราบแล้ว"พร้อมลงลายมือชื่อโจทก์และมีข้อความอีกว่า "ข้าพเจ้าจะมาฟังคำสั่งภายใน 7 วัน นับแต่วันนี้หากไม่มาให้ถือว่าทราบคำสั่งศาลแล้ว" พร้อมลงลายมือชื่อโจทก์ ศาลชั้นต้นมี คำสั่งในวันเดียวกันอนุญาตให้นยื่นอุทธรณ์ได้ภายในวันที่ 26 กันยายน 2540 ต่อมาวันที่ 29 กันยายน 2540 โจทก์ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ออกไปอีก 10 วัน โดยอ้างว่ายังไม่ สามารถถ่ายคำพิพากษาได้เนื่องจากผู้พิพากษายัง ไม่ได้ลงลายมือชื่อ จึงจัดทำอุทธรณ์ไม่ทัน ตามกำหนด ซึ่งศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตตามขอ และเมื่อโจทก์ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลชั้นต้นภายใน เวลาที่ศาลอนุญาตนั้น ศาลชั้นต้นก็มีคำสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์ เห็นว่า การที่โจทก์จะขอขยาย ระยะเวลายื่นอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 นั้นจะต้องกระทำเสีย ก่อนระยะเวลายื่นอุทธรณ์สิ้นสุดลงเว้นแต่กรณีที่ มีเหตุสุดวิสัยแต่โจทก์ยื่นคำร้องขอขยาย ระยะเวลายื่นอุทธรณ์ครั้งสุดท้ายเมื่อเลยกำหนดเวลาที่ศาลชั้นต้นอนุญาตในครั้งก่อนที่ให้นยื่น

อุทธรณ์ได้ภายในวันที่ 26 กันยายน 2540 โดยไม่ปรากฏว่ามีเหตุสุดวิสัย ที่โจทก์ฎีกาว่า โจทก์ไม่ทราบคำสั่งศาลที่อนุญาตให้ยื่นอุทธรณ์ได้ภายในวันที่ 26 กันยายน 2540 เนื่องจากสำนวนอยู่ในระหว่างผู้พิพากษารวบรวมและลงลายมือชื่อในคำพิพากษา เจ้าหน้าที่ศาลแจ้งให้โจทก์ทราบว่าศาลอนุญาตตามคำร้อง ของ โจทก์ โจทก์จึงเชื่อโดยสุจริตว่าศาลอนุญาตให้ยื่นอุทธรณ์ได้ภายในวันที่ 27 กันยายน 2540 ตามคำร้องซึ่งตรงกับวันเสาร์ กรณีมีเหตุสุดวิสัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 นั้น เห็นว่าตามคำร้องของ โจทก์ โจทก์รับรองว่าหากโจทก์ไม่รอฟังคำสั่งศาลหรือไม่มาฟังคำสั่งศาลภายใน 7 วัน ให้ถือว่าทราบคำสั่งแล้วกรณีนี้จึงถือได้ว่าโจทก์ทราบคำสั่งศาลแล้ว การที่โจทก์อ้างว่าโจทก์ไม่ทราบคำสั่งศาลด้วยตนเองเพราะสำนวนอยู่ในระหว่างเสนอผู้พิพากษารวบรวมและลงลายมือชื่อนั้น มิใช่กรณีมีเหตุสุดวิสัยดังนั้นคำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์แก่โจทก์ในครั้งสุดท้ายดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายอุทธรณ์ของโจทก์ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับมาจึงเป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเกินกำหนดอายุอุทธรณ์และเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ส่วนที่โจทก์ฎีกาประการต่อไปว่า ศาลอุทธรณ์หยิบยกปัญหาเรื่องที่โจทก์ไม่ได้ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ก่อนสิ้นระยะเวลายื่นอุทธรณ์ขึ้นมาวินิจฉัยเองเป็นการไม่ชอบนั้นศาลฎีกาเห็นว่า การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์โดยไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 จึงเป็นการพิจารณาที่ผิดระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 และเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลอุทธรณ์มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษาคดีไปได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 246 ประกอบมาตรา 142(5) พินิจพิเคราะห์

องค์คณะ

วุฒินันท์ สุขสว่าง · ระพีพร บรรจงศิลป์ · วิรัช ลิ้มวิชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2115/2542>